

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod obchodným menom [REDAKOVANÉ] – LAMAX, Partizánska 205/2A, Vígľaš, IČO 36870994, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Romana Kašubu, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 115/2017 z 31. októbra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 23/2018 z 12. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod obchodným menom [REDAKOVANÉ] – LAMAX, Partizánska 205/2A, Vígľaš, IČO 36870994 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob 115/2017 z 31. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 23/2018 z 12. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 9 Cb 23/2013 z 2. novembra 2016 zaviazal sťažovateľa ako žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 937,50 € spolu s 10 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 1. apríla 2011 do zaplatenia a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 20. decembra 2016 v zákonom stanovenej lehote mailom odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). V predmetnom odvolaní sťažovateľ uviedol len odvolacie dôvody v súlade s ich znením uvedeným v § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a f) CSP bez toho, aby ozrejmil, v čom napadnutý rozsudok, prípadne postup okresného súdu považuje za nesprávny.

4. Následne sťažovateľ 29. decembra 2016 doručil okresnému súdu v listinnej forme odvolanie v znení, v akom ho zaslal okresnému súdu mailom 20. decembra 2016. Sťažovateľ okresnému súdu 29. decembra 2016 zároveň v listinnej forme doručil aj pôvodné odvolanie doplnené o argumentáciu, v čom rozsudok a postup okresného súdu považuje za nesprávny.

5. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa podľa § 386 písm. d) CSP odmietol a zároveň priznal žalobcovi proti sťažovateľovi ako žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že „... CSP neznemožňuje odvolateľovi doplniť odôvodnenie svojho odvolania tak ako to aplikoval Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení zo dňa 31.10.2017 č. k. 43Cob/115/2017-142, pretože v takom prípade by nemali význam žiadne ďalšie písomné podania odvolateľa v odvolacom konaní a ani pojednávanie v odvolacom konaní. Takúto koncentráciu CSP zaviedol výslovné len v prípade dovolania a dovolacieho konania, keď na rozdiel od odvolacieho konania v § 431 ods. 2 CSP a v § 432 ods. 2 CSP ustanovil, ako musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod. V odvolacom konaní CSP nemá takéto ustanovenie obsahujúce vymedzenie odvolacieho dôvodu v lehote na podanie odvolania“. Tým, že krajský súd neprihliadol na doplnené odvolanie sťažovateľa, podľa jeho názoru porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda svojím konaním mu odňal právo konať pred súdom.

8. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k čomu v zásadnom uvádza, že ho považuje „za nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k dovolacím dôvodom a argumentom sťažovateľa uvedených v dovolaní, a teda porušujúce právo sťažovateľa ako dovolateľa na spravodlivý proces a jeho ústavné právo

na súdnu ochranu, pričom opomenul aj najnovšiu judikatúru NS SR, a to napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 175/2017 zo dňa 27.02.2018 pripúšťajúce tzv. blanketové dovolanie aj podľa CSP.“.

9. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. decembra 2018 č. k. 5Obdo/23/2018 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.10.2017 č. k. 43Cob/115/2017-142 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. decembra 2018 č. k. 5Obdo/23/2018 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.10.2017 č. k. 43Cob/115/2017-142 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

17. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

18. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

19. Podľa § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

20. Podľa § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

21. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd neprihliadol na jeho doplnené odvolanie podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania, v ktorom sťažovateľ uviedol odvolacie dôvody v súlade s ich znením uvedeným v § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a f) CSP a v ktorom zároveň na rozdiel od pôvodného odvolania podaného v zákonom stanovenej lehote ozrejmil, v čom rozsudok a postup okresného súdu považuje za nesprávny, a následne odmietol odvolanie sťažovateľa podľa § 386 písm. d) CSP napriek tomu, že k takému postupu nemal krajský súd podľa názoru sťažovateľa splnené zákonom stanovené podmienky.

22. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. US 27/04, I. US 74/05). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

23. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z dôvodu podľa § 386 písm. d) CSP, a sťažovateľom označeným základným právom podľa ústavy a právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

24. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa, v podstatnom uviedol:

„16. Žalovaný v prejednávanej veci prevzal rozsudok dňa 05.12.2016. Posledný deň na podanie odvolania tak uplynul dňa 20.12.2016, kedy žalovaný včas doručil okresnému súdu odvolanie elektronickou formou bez autorizácie. V zmysle § 125 ods. 2 CSP

elektronické podanie odvolania dodatočne riadne doručil okresnému súdu v lehote 10 dní v listinnej podobe. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolanie žalovaného ako včas podané. Po preskúmaní jeho obsahu zistil, že neobsahuje žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré žalovaný považuje rozhodnutie okresného súdu za nesprávne a ktoré sú v zmysle § 363 CSP podstatnou náležitosťou odvolania

17. Žalovaný v prejednávanej veci uviedol v odvolaní iba všeobecné odvolacie dôvody, uvedené v § 365 ods. 1 CSP písm. b), d), e), f), g) a h). Tieto odvolacie dôvody, vymenované v Civilnom sporovom poriadku, predstavujú všeobecné vymedzenie dôvodov, pre ktoré sa sporová strana môže domáhať preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie... Dôvody odvolania uvedené v zákone však samy o sebe nie sú postačujúcim vymedzením dôvodu, pre ktorý sa odvolanie napáda, pokiaľ nie sú špecifikované konkrétnymi skutkovými okolnosťami prípadu...

19. Civilný sporový poriadok je procesnou normou, ktorá v porovnaní s Občianskym súdnym poriadkom kladie podstatne väčší dôraz na aktivitu sporových strán. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku súd v prípade, kedy nebolo zrejmé, aké konkrétne odvolacie dôvody má odvolateľ na mysli, pretože iba prepísal všeobecné odvolacie dôvody zo zákona, vyzval odvolateľa na ich doplnenie. Tento postup bol odrazom skutočnosti, že iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť a preto súd vyzýval odvolateľa na doplnenie konkrétnych odvolacích dôvodov. V zmysle kogentného ustanovenia § 373 ods. 1 veta posledná CSP už súd na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, preto odvolací súd posudzuje iba tie dôvody, ktoré uvedie odvolateľ sám z vlastnej iniciatívy vo včas podanom odvolaní. Iné vady odvolania, ktoré majú odstrániteľný charakter (napríklad absencia označenia sporu, rozsah odvolania, prípadne odvolací návrh alebo podpis odvolateľa) súd naďalej v zmysle § 373 ods. 1 CSP odstraňuje prostredníctvom výzvy na doplnenie chýbajúcich náležitostí. V prípade, kedy v odvolaní chýbajú konkrétne odvolacie dôvody, však takýto postup súdu nie je prípustný.

20. Žalovaný ku dňu uplynutia lehoty na odvolanie ďalšie odvolacie dôvody nedoplnil. Až 29.12.2016, po uplynutí odvolacej lehoty, doručil zároveň s odvolaním podaným v listinnej podobe aj podanie, rovnako označené ako odvolanie, v ktorom už uviedol konkrétne odvolacie dôvody. Konkretizoval, ktorý procesný postup súdu považoval za nesprávny, uviedol ktoré dôkazy podľa neho okresný súd nevykonala a namietol, že

okresný súd nesprávne vyhodnotil postavenie žalovaného ako podnikateľa. V zmysle § 365 ods. 3 CSP však možno odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie meniť a doplňať iba do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Na odvolacie dôvody, ktoré žalovaný doručil deväť dní po uplynutí lehoty na podanie odvolania už odvolací súd prihliadnuť nemohol, preto sa správnosťou tvrdení žalovaného v odvolaní doplnenom po uplynutí odvolacej lehoty nezaoberal.

21. Keďže z odvolania, doručeného okresnému súdu pred uplynutím odvolacej lehoty nebolo zrejmé, ktorý konkrétny odvolací dôvod z odvolacích dôvodov prípustných v zmysle Civilného sporového poriadku chcel žalovaný uplatniť, a teda o čom má odvolací súd rozhodovať, malo odvolanie vadu, pre ktorú nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať. Žalovaný sa pokúsil odstrániť túto vadu doplnením odvolacích dôvodov v podaní, ktoré však doručil po uplynutí lehoty na podanie odvolania, preto k nemu odvolací súd nemohol prihliadnuť. Odvolací súd preto postupoval v zmysle § 386 písm. d) CSP a odvolanie, ktoré nemalo zákonom vyžadované náležitosti, odmietol.“

25. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je v posudzovanej veci Civilný sporový poriadok.

26. Krajský súd v napadnutom uznesení podrobne vysvetlil, prečo je odvolanie sťažovateľa doručené súdu v zákonom stanovenej lehote potrebné odmietnuť podľa § 386 písm. d) CSP, teda z dôvodu, že nemá náležitosti požadované zákonom, keďže sťažovateľ v odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote síce uviedol odvolacie dôvody v súlade s ich znením uvedeným v § 365 ods. 1 CSP, avšak nešpecifikoval konkrétne dôvody, teda konkrétne okolnosti prípadu, ktoré by mali byť predmetom odvolacieho prieskumu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Bližšiu špecifikáciu odvolacích

dôvodov síce sťažovateľ doplnil podaním po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania vzneseného v zákonnej lehote na jeho podanie, avšak odvolací súd na podanie, v ktorom sťažovateľ rozpracoval odvolacie dôvody a ktoré mu bolo doručené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, s poukazom na § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP neprihliadol.

27. Ústavný súd konštatuje, že iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Ústavný súd zároveň dodáva, že relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania. V okolnostiach daného prípadu tak na odmietnutie odvolania sťažovateľa z dôvodu, že toto odvolanie nemalo náležitosti podľa § 363 CSP, v dôsledku čoho nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať, boli splnené všetky náležitosti na danú vec sa vzťahujúceho procesnoprávneho predpisu.

28. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07)

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

30. Sťažovateľova argumentácia, ktorou odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, sa sústreďuje primárne na arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívajúcu v jeho nedostatočnom vysporiadaní sa s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v dovolaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s iným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, ktoré pripúšťa tzv. blanketové dovolania (sťažovateľ mal zrejme na mysli blanketové odvolania, pozn.) aj podľa CSP.

31. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“.

32. V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že podľa konštantnej judikatúry posudzuje napadnuté rozhodnutie iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnuté uznesenie so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého uznesenia s ústavou (m. m. IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

33. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

34. Sťažovateľ v uplatnenom dovolaní formuloval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu videl sťažovateľ v tom, že krajský súd neprihliadol na jeho podanie, ktoré bolo podané po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania a v ktorom konkretizoval jednotlivé odvolacie dôvody, ktoré všeobecne uviedol v odvolaní podanom v 10-dňovej zákonom stanovenej lehote, a jeho odvolanie odmietol. Podľa názoru sťažovateľa prezentovaného v dovolaní krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím, ktorým odmietol

jeho odvolanie, rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov. Ako príklad sťažovateľ poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 32/2005.

35. K uvedenej námietke najvyšší súd v napadnutom uznesení (s. 5) v zásadnom uviedol:

„12. Dovolací súd z odvolania dovolateľa došlého súdu prvej inštancie 20. decembra 2016 konštatoval, že toto odvolanie len všeobecne vymenúva dôvody odvolania uvedené v ust. § 365 ods. 1 C. s. p. bez akejkoľvek konkretizácie, t. j. v čom vidí v konaní súdu prvej inštancie za nesprávne.

13. Dovolateľ dňa 29. decembra 2016 doručil súdu prvej inštancie okrem listinnej podoby odvolania podaného v elektronickej podobe 20. decembra 2016 (č. 1. 119) aj podanie - odvolanie, ktoré dovolateľ podal na Okresnom súde Zvolen 29. decembra 2016 (č. 1. 121), v ktorom uviedol dôvody, pre ktoré napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie.

14. Podľa ust. § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

15. Dovolací súd preto konštatoval, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by založila prípustnosť dovolania žalovaného, pretože odvolanie dovolateľa nemalo náležitosti podľa ust. § 363 C. s. p. a pre tieto vady odvolania nemohol odvolací súd v odvolacom konaní pokračovať a vecne správne rozhodol, keď odvolanie žalovaného podľa ust. § 386 písm. d/ C. s. p. odmietol.

16. Dovolací súd záverom dodáva, že dovolateľ sa odvoláva na ustálenú judikatúru všeobecných súdov - rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/32/2005, ktorá je v predmetnej veci irelevantná, nakoľko v roku 2005 sa rozhodovalo podľa iného zákona (Občiansky súdny poriadok). Civilný sporový poriadok striktnie ukladá v ust. § 365 ods. 3 C. s. p., že dopĺňať alebo meniť dôvody odvolania je prípustné len do konca lehoty na odvolanie. Podľa ust. § 373 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie vyzýva odvolateľa na odstránenie odstrániteľných väd, súd však nevyzýva odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov, čo je rozdielne v porovnaní s ust. § 209 O. s. p.“

36. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa spochybňujúcu kvalitu jeho odôvodnenia nevyhodnotil

ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

37. V napadnutom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa opravného prostriedku – dovolania [§ 420 písm. f) CSP] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd vyčerpávajúco odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení uvádzaných v dovolaní. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania bez jeho vecného preskúmania. Na odmietnutie dovolania najvyšším súdom tak boli splnené všetky náležitosti relevantného procesnoprávneho predpisu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nepopiera účel ani podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

38. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej má byť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v rozpore s iným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, ktoré pripúšťa tzv. blanketové odvolanie, ústavný súd zhodne s doterajšou judikatúrou pripomína, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť, účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom a rovnako tak ústavný súd nezjednocuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd zároveň dodáva, že rozhodnutie najvyššieho súdu, na ktoré poukazuje sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, sa týka procesnej situácie, keď odvolateľ podá blanketové odvolanie, t. j. odvolanie bez toho, aby v ňom uviedol akýkoľvek odvolací dôvod – ide teda o situáciu odlišnú od situácie sťažovateľa, ktorý v odvolaní podanom v zákonom stanovenej lehote všeobecne uviedol odvolacie dôvody, avšak bez bližšej špecifikácie konkrétnych skutkových okolností prípadu. Z uvedeného dôvodu je záver vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 175/2017 z 27. februára 2018, na ktorý sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje, pre sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu irelevantný.

39. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

40. Vo všeobecnosti platí, že ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je možné vyhovieť, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu